

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.55/2023/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. február 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt terhelt1 címzetes rendőr alezredes vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. október 16. napján kihirdetett 43.Kb.27/2021/73. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 441. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati visszaélés büntettének minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott rendfokozatban visszavetés Katonai mellékbüntetés tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. október 16. napján kihirdetett 43.Kb.27/2021/73. számú ítéletével terhelt1 címzetes rendőr alezredes vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettében, ezért 300 napi tétel napi tételenként 2000 Ft, összesen 600.000 Ft pénzbüntetésre, és 2 évi rendfokozatban visszavetés Katonai mellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett a 600.000 Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. Ellenben a vádlottat további 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette. Kötelezte a vádlottat 94.712 Ft bűnügyi költség viselésére, míg a fennmaradó 42.524 Ft költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A Katonai ügyész a nyilatkozattételre három munkanapot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a részfelmentés és megalapozatlanság miatt, a bűnösségnek a váddal egyezően további 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében történő megállapítása, valamint a büntetés súlyosítása és halmazati büntetésként próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében. A vádlott fellebbezést jelentett be mindkét ítéleti rendelkezéssel szemben; a felmentő rendelkezés jogcímének megváltoztatása, annak bűncselekmény hiányában történő felmentés, marasztaló rendelkezés esetében bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében, továbbá az ítélet indokolása tekintetében a videó felvétel értékelésével kapcsolatos bírói megállapítások miatt. A védő csatlakozott a vádlotti fellebbezéshez. A felmentő rendelkezés esetében bűncselekmény hiányában történő felmentésre történő megváltoztatás, míg a marasztaló rendelkezés tekintetében anyagi és eljárásjogi jogszabálysértés miatt, továbbá a tévesen számba vett súlyosító körülmények megállapítása miatt.

[3] A Katonai ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az I. tényállási pont tekintetében, a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjaira figyelemmel részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos és a lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmával ellentétes. Indokolása szerint az I. tényállási pont nem tartalmazza, hogy a vádlott tanúl volt rendőr törzsőrmestert a szabálysértési eljárás megakadályozása céljából arra utasította, hogy menjenek vissza az intézkedés helyszínére, tépjék szét a feljelentés kezdeményezéséről tájékoztató hivatalos iratot, és az intézkedő rendőr kérjen bocsánatot tanútól, ne írja meg a szabálysértési feljelentést, és törölje az elkövetett szabálysértésről készített képfelvételeket. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a tényállásból az ítéleti indokolás jogi részébe emelje át az Rtv. 11. § (1) bekezdését és 13. §-ának (2) bekezdését, a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 88. § (1) bekezdésének e) pontját és az etikai kódex 2. és 4. pontjait. Kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a büntetéskiszabás során nem értékelte súlyosító körülményként a hivatali visszaélés büntetének elszaporodottságát, és ennek alátámasztásaként a bűnügyi statisztikai rendszer 2018-as és 2019-es adataira hivatkozott. További súlyosító körülményként jelölte meg, hogy a vádlott által elkövetett cselekmények a rendőrségbe vetett közbizalmat meggyengítették. Álláspontja szerint tévesen hivatkozott a bíróság arra, hogy a hivatali visszaélésnél a hivatásos rendőrként történő elkövetés további súlyosító körülményként lenne értékelhető. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel indítványozta a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I. tényállás kiegészítését, az indokolásból a bizonyítottság hiányára való utalás mellőzését. Indítványozta továbbá az így megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségének a váddal egyezően további a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében történő megállapítását, a büntetés súlyosítását és halmazati büntetésként a Katonai mellékbüntetés mellett próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélését. Utalt továbbá a Katonai ügyész arra, hogy érdemesség hiányában a vádlott előzetes mentesítésben nem részesíthető.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.741/2023/8. számú átiratában a Katonai ügyész fellebbezését módosított tartalommal, a részfelmentő ítéleti rendelkezést nem támadva, kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása, a pénzbüntetés napi tétel összegének felemelése érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú Katonai tanács eljárása

perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív hatályú eljárási szabálysértést a bíróság nem követett el. Utalt arra, hogy az eljárás során a védelem felvetette dr. Mihalik Balázs hadbíró alezredes elfogultságát, melynek vizsgálata a másodfokú felülbírálat során nem mellőzhető. Hangsúlyozta azonban, hogy a Katonai bíró a személyét érintő kizárási indítvány kapcsán a Be. 15-17. §-aiban írtakat maradéktalanul betartotta. Az eljáró bíró nem érezte magát elfogultnak és a Fővárosi Törvényszék másik tanácsa a kizárási indítványt megtagadta. Megjegyezte, hogy a Katonai bíró tárgyalásvezetése alapján sem állapítható meg, hogy elfogult lett volna.

[5] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a Be. 538. § (1) bekezdés b) pontjában írtakra figyelemmel az ügyben az ügyészi vádkiterjesztés is törvényes volt, mert a vád kiterjesztésének mindkét feltétele teljesült, egyfelől az, hogy az eredetileg vád tárgyává tett tényekkel összefüggő tényekre történt, másrészt, hogy a vád kiterjesztésére az ügydöntő határozathozatalt megelőző tanácsülésig került sor. A fellebbviteli főügyészség érvelése alátámasztásaként, a kérdésben kialakult bírói gyakorlatot alátámasztó eseti döntéseket tüntette fel. Rámutatott arra, hogy a vádkiterjesztés kapcsán a védelemhez való joga nem sérült, az első fokon eljáró Katonai bíró a vonatkozó eljárási rendelkezéseket betartotta, és a védelemhez való jog biztosítása érdekében a tárgyalás elnapolására is sor került.

[6] A hangfelvétel törvényességét vitató védelmi felvetésekkel kapcsolatban szintén a kialakult bírói gyakorlatra hivatkozva fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen használta fel bizonyítékként a vádlott hozzájárulása nélkül készült hangfelvételt. Álláspontja szerint a Katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, és mindkét tényállási pontot érintően teljes történeti tényállást állapított meg. A másodfokú ügyészség az I. tényállási pontot illetően kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a cselekmény megtörténte kétséget kizáróan nem bizonyítható. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság okszerűen vetette el azt a vádlotti védekezést, mely szerint csak differenciált intézkedést követelt meg alárendeltjeitől, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy valójában egyes társadalmi csoportokat diszkriminált. A fellebbviteli főügyészség kifejtette, hogy a II. tényállási pontot érintően felmentésre csupán eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelynek megállapítására a felülmérlegelés tilalmára tekintettel nem kerülhet sor. Utalt arra, hogy a II. tényállási pont tekintetében a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a jogi minősítés is. Az I. tényállási pont kapcsán pedig a részfelmentő ítéleti rendelkezés jogcíme helytálló.

[7] A büntetés kiszabásával kapcsolatban a fellebbviteli főügyészség megjegyezte, hogy tévesen utasította el az elsőfokú bíróság az elszaporodottság, mint súlyosító körülmény megállapítását arra hivatkozva, hogy az eljáró ügyész, azt statisztikai adatokkal nem támasztotta alá. Ugyanis köztudomású tény, hogy a hivatali visszaélések száma emelkedő tendenciát mutat, melyet a bűnügyi statisztikai rendszer adatai is alátámasztanak. Kifejtette továbbá, hogy a hivatásos rendőrként való elkövetés súlyosító körülményként nem vehető figyelembe, mivel ez ugyanannak a körülménynek a kétszeres értékelését jelentené, hiszen a bűncselekményt kizárólag hivatalos személy valósíthatja meg. Az ügyészi álláspont szerint a Katonai tanács a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés felhívásával helyesen állapította meg a pénzbüntetést, mint büntetési nemet, majd a pénzbüntetés napi tételeinek számát,

ugyanakkor tévedett az egynapi tétel összegének meghatározásakor. A vádlott jövedelme ingó és ingatlan vagyona magasabb napi tétel összege megállapítását indokolja, ezért annak felemelését indítványozta. A Katonai mellékbüntetés kiszabásával maradéktalanul egyetértett. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést az egynapi tétel összegének felemelésével súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mely megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 593. §-a alapján kiküszöbölheti. Indítványozta, hogy ennek eredményeként a vádlottal szemben az I. vádpont tekintetében meghozott felmentő ítéletet változtassa meg úgy, hogy a vádlottat bűncselekmény hiányában tekintse felmentettnak, továbbá a II. vádpont tekintetében meghozott bűnösséget megállapító ítéletet változtassa meg, olyan módon, hogy a vádlottat bűncselekmény hiányában mentse fel, vagy a II. vádpont tekintetében meghozott bűnösséget megállapító ítéletet a Be. 609. §-a alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra. A védői álláspont szerint bár az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, azonban ítéletének indokolása súlyos anyagi, eljárásjogi és logikai hibákban szenved, helyenként iratellenes, fontos, a bűnösséget kizáró és korlátlan enyhítő körülményeket egyáltalán nem vizsgált, valamint tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Elsődleges hibaként rótta fel, hogy az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt, ezért a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjában írt eljárási szabálysértésre figyelemmel hatályon kívül helyezésnek és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításának van helye.

[9] A védői álláspont szerint a hatályon kívül helyezési ok megállapításának alapja az, hogy a vádlottnak dr. Kiss Károly hadbíróval közvetlen, súlyos konfliktusa volt, amelyről az ügyben eljáró dr. Mihalik Balázs hadbíró tudomással bírt. Ezen túlmenően az ügyben a vádképviselőt átvevő és a vádkiterjesztést előterjesztő dr. Fejes Erik őrnagy dr. Mihalik Balázs hadbíróval együtt került Katonai ügyésznek kinevezésre a Központi Nyomozó Főügyészségre, közel másfél évtizedig ügyész kollégák voltak, és együtt dolgoztak. A védő álláspontja alátámasztásaként alkotmánybíróági határozatokra, valamint kúriai határozatra hivatkozott. Utalt arra, hogy az általa előterjesztett kizárási indítvány elbírálásra került, azonban az elutasító döntés megalapozatlan. A védő, egyrészt a kizárt bíró részvételének igazolásaként, továbbá önálló eljárási hibaként is hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vád keretein, figyelemmel arra, hogy még az eredeti vád alapján folyó bírósági eljárás során is olyan tényállási körülményeket vizsgált, amelyek nem tartoztak az eredeti vádhoz. Irányított kérdésfeltevéssel igyekezett a hangfelvételen elhangzottakat vizsgálni, konkrétan rátérve a vádat nem képező intézkedésre. A védői álláspont szerint ezzel megsértette a Be. 163. 164. és 167. §-aiban foglaltakat. Ezzel az elsőfokú bíróság az eredeti vádban, az eljárás akkori szakaszában még nem szereplő eseményekre, körülményekre folytatott le bizonyítási eljárást, majd ezen körülmények megjelentek a vádhatóság később benyújtott vádkiegészítésében.

[10] A védő az I. tényállási pont kapcsán arra hivatkozott, hogy védenca, tanú⁹, tanú³ dandártábornok, tanú⁴ ezredes, tanú¹², tanú¹¹, tanú²⁴, és tanú⁵ vallomásai olyan mértékig cáfolták a vád tanúinak vallomását, hogy a beszerzett objektív bizonyítékok mellett nem maradt kétség abban a tekintetben, hogy a vádlott nem követte el a neki felrótt bűncselekményt, ezért nem bizonyítottság hiányában, hanem a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiányában kellett volna felmenteni. A II. tényállási pont tekintetében védenca bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta. Kérte az illegális hangfelvételnek a bizonyítékok köréből történő kizárását, mivel az nem törvényesen jött létre. Álláspontja szerint tanú² és tanú¹ jogellenes, tiltott adatszerzést folytatva egy rendőrségi belső eligazításról készítettek hang és videófelvételt, amelyen egyébként a vádlott részéről bűncselekményre történő utasítás nem is hangzik el. A védő utalt arra, hogy a vádlott bűnösségének megállapítása egy ilyen bizonyíték alapján eleve veszélyes jogi precedenst teremtené, mert a telefonbeszélgetésen átadott információ belső rendőrségi, szakmai megbeszélés volt, amely kizárólag az érintettnek szólt, külső személyekre nem tartozott. Utalt arra, hogy az ebben a tárgyban az ügyészség által hivatkozott bírósági határozatok még egy régebbi jogszabályi környezetben születtek, ma már nem aktuálisak.

[11] A védői érvelés szerint védenca a felvételen senkit nem diszkriminált, erre eshetőleges szándéka sem terjedt ki, hanem az ORFK által meghatározott, megkövetelt differenciált, részrehajlásmentes intézkedés betartásáról beszélt. Ez a bűnözőkkel szembeni szigorúbb, a becsületes polgárokkal szemben segítő, támogató együttműködő intézkedési elv. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen fordította át, értelmezte át a differenciált intézkedést diszkriminatív intézkedéssé. A vádlott a kollégái orvosi ellátása érdekében a munkavégzés során mindig jogszerűen, a megállapodásban foglaltak szerint egyeztetett az igazgatóval, kérte a soron kívüli ellátást, beleértve a sürgős vérvételt és ultrahangot is. ORFK utasítás szól arról, hogy a szabálysértő gépjárművezetők esetében helyszíni bírságot kell kiszabni, nem lehet feljelentést tenni. Védenca részéről a felvételen szereplő "kisimítani." kifejezés semmiképpen sem bűncselekmény elkövetésére utal. A védői álláspont szerint egyébként a felvétel azt is bizonyítja, hogy tanú² tudatosan provokatív szándékkal értetlenkedett. A vádlott törvénysértésre nem adott utasítást, az ORFK vezetői által 2013-tól parancsba adott, differenciált intézkedésre történő utasítást közvetítette. Ezt támasztották alá tanú³ dandártábornok, tanú⁴ ezredes, tanú¹², tanú¹¹, tanú²⁴ tanúk vallomásai.

[12] A védő kifejtette, hogy a hivatali visszaélést csak egyenes szándékkal lehet elkövetni, az eshetőleges szándék nem alapozza meg az elkövetést. Amennyiben védenccének bűnös gondolata lett volna, azt nem lehet előkészületnek sem tekinteni, mert a vádlott nem biztosított konkrétan jogtalan előnyt senkinek, és nem okozott konkrét jogtalan hátrányt sem. A vádlottnak, mint rendőri elöljárónak azonban joga volt kontrollt gyakorolni beosztottai intézkedései felett. A védő a felvétel törvényes bizonyítékként fel nem használható jellegét azzal is indokolta, hogy ez a bizonyíték az eredeti vádiraton a bizonyítékok felsorolásában nem is jelent meg. Az ügyész eredetileg nem is tette a vádirat tényállásának részévé a felvételen elhangzó beszélgetést. Teljesen jogsértő volt a vádkiterjesztés, hiszen a beszélgetés nem kapcsolódott az eredeti vádhoz. Ténylegesen egy új vád, új tényállás alapján került elítélésre a vádlott. A szoros összefüggés nem állapítható meg. Ezen körülményre figyelemmel hivatkozott a védő a Kúria BH2023.7.182. számú eseti döntésére, olyanként, amelyből kitűnik, hogy a bizonyítékoktól függetlenül, és függetlenül a további bizonyítási eljárás eredményétől azt a bíró már előre eldöntötte. Álláspontja szerint vizsgálni kellett

volna, hogy a vádlott magatartásának volt-e ténylegesen társadalomra való veszélyessége, nem volt-e tévedésben, nem merült-e fel, hogy parancs alapján, a főkapitány utasítása szerint járt el.

[13] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények körében nem vette figyelembe 11 fő polgármester támogató levelét, a vádlott parancsnoki jellemzését, helységi elvégzett szakmai munkáját. Kifogásolta, hogy a bíróság súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott hivatásos rendőrként, hivatalos személyként követte el a terhére rótt bűncselekményt. Ez az érvelés azonban a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. A védő indítványozta, hogy az ítéltábla mint másodfokú bíróság terhelte a I. és II. vádpontokban bűncselekmény hiányában mentse fel, amennyiben erre nem kerül sor, akkor az elsőfokú bíróság döntését, kizárólag a II. vádpont tekintetében helyezze hatályon kívül, és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására.

[14] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolással egyezően tartotta fenn. Az írásbeli indokolásban foglaltakat kiegészítette azzal, hogy a jelen ügyben a vádlottról, a személyiségéről és szakmaiságáról is kell dönten. 24 éve teljesít szolgálatot, ennek nagy részét vezetői beosztásban. A jelenleg folyamatban lévő eljárás már így is helyrehozhatatlan károkat okozott a szakmai megítélésében. A védő utalt arra, hogy az ügy egyik fordulópontja az volt, amikor az eljárás 4. hónapjában tanú először hivatkozott arra, hogy a vádlott őt bűncselekmény elkövetésére utasította. A második az volt, amikor az ügyészség kiterjesztette a vádat. A kettő között majdnem három év telt el. A vádlott bűnössége végül is egy olyan bűncselekményben került megállapításra, amely egy olyan vádkiterjesztés eredménye, amely az eljárásnak egy olyan szakaszában történt, amikor az érdekeltek már perbeszédre készültek. Abban a cselekményben pedig, amely tekintetében a vádlott és a védő évekig védekezett, végül felmentő rendelkezés született. Az, hogy az első fokon eljáró bíróság korrekt módon vezette az eljárást, lényegében a precíz pervezetésre vonatkozott, azonban nem kétséges, hogy a bírói kérdések feltevése generálta a vádkiterjesztést. Végül olyan cselekményben állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét, amelyre vonatkozóan nyomozás nem folyt, és lényegében bizonyítási eljárás sem. A védői álláspont szerint az ügy legfontosabb kérdései, hogy az I. vádpontban felmentő ítélet tekintetében megállapítható-e, hogy bűncselekmény nem történt, másrészt, hogy a vádkiterjesztés törvényes volt-e, harmadrészt, hogy a felvétel használható-e a büntetőeljárásban vagy sem, ha elfogadható, akkor vizsgálni kell, hogy azon mi hangzott el. Az írásbeli indokolásban részletes elemzés arra irányul, hogy a marasztaló ítéleti tényállás miért nem állja meg a helyét, azt milyen bizonyítékok cáfolják. Csak egy példa a cáfoló körülményekre, hogy a fegyelmi bizottság igenis többször vizsgálta a hangfelvételt. Kifejtette a védő, hogy nagyon veszélyes precedenst teremthet, ha ilyen jellegű beszélgetések nyilvánosságra kerülnek. A felvétel nyilvánosságra kerülésével egy lejárató kampány indult terhelte szemben, aki ennek az ügynek nem az elkövetője, hanem elszenvetője.

[15] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy a jelen eljárásban arra szeretne választ kapni, hogy a felvétel, mint bizonyíték törvényesen jött-e létre, az felhasználható-e törvényes bizonyítékként, az alapján törvényes-e a vádkiterjesztés. Utalt arra, hogy kifogást emelt az elsőfokú bírósággal szemben, mert az nem tudott elfogultság

nélkül eljárni. Így további kérdés, hogy ésszerű-e a kételye a bíróság elfogulatlanságával szemben, továbbá, ha nem törvényes a vád, akkor helye van-e felmentésnek, valamint, hogy az I. vádpontokban helye van-e bűncselekmény hiányában történő felmentésnek. A felvételen rögzített beszélgetéssel kapcsolatban utalt arra, hogy tanú2 provokálta, többször visszatért ugyanarra a kérdésre. Ő a kérdéseket többször is megválaszolta, mindig az ORFK utasításban írtaknak megfelelően. A differenciálatlan, túlzott intézkedések a rendőrség pozitív megítélését rombolják. Előadta a vádlott, hogy többször elmondta tanú2nak, hogy ő jogszerűen intézkedett, de az intézkedés nem volt kellően differenciált, a beszélgetés során egyáltalán nem diszkriminált. Ilyet a Nemzeti Védelmi Szolgálat sem állapított meg. Előadta, hogy a kórház igazgatótól általa, a beosztottak érdekében kért sürgősségi ellátások mindig jogszerűek és indokoltak voltak. Nem mondott olyat, hogy orvosokat, nővéreket, kórházi dolgozókat nem lehet bírságotolni. Kérdést tett fel a vádlott arra vonatkozóan, hogy megállapítható-e eltérő tényállás az ügyben, és annak alapján helye van-e felmentésnek, illetve, hogy ugyanazon tényállás alapján lehetséges-e felmentés tévedés, vagy a cselekmény társadalomra veszélyességének hiánya miatt.

[16] A vádlotti és védői fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel teljeskörű. Ezért a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, és az indokolás helyességét.

[17] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú Katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat betartotta. A törvényszék mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során a vádlottal és a tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává. A vádlott részére a vádirat kézbesítése 2021. április 28. napján történt, és az elsőfokú bíróság a törvényben előírt három hónapon belül 2021. június 30. napján előkészítő ülést tartott, melyen a vádlott bűnösségét nem ismerte el, ezért az ügyben tárgyalást tűzött ki. Az ügy eredetileg dr. Tóth Szabolcs hadbíró alezredes Katonai bíróra került kiszignálásra ő tűzött ki előkészítő ülést az ügyben, majd azon el is járt. Azonban a továbbiakban a tárgyalások során dr. Mihalik Balázs hadbíró alezredes Katonai bírót járt el, és ő is hozott az ügyben érdemi határozatot. A bírósági iratok 14-es naplószáma alatt szerepel a Fővárosi Törvényszék Büntető Kollégium vezetőjének feljegyzése az ügy átsignálásáról, melyen az átsignálás okaként a bírót áthelyezése és az ügyteher arányosítása szerepel. Az átsignálás törvényessége a BH2020. 73. számú eseti döntésben foglaltakra figyelemmel nem vitatható. E szerint nem sérült a fél törvényes bíróhoz való joga, és nem áll fenn az elsőfokú bíróság nem szabályszerű megalakítása miatti kötelező hatályon kívül helyezési ok, ha az ügyelosztásra jogosult bírósági vezető az egyenletes munkateher biztosítása és ügyhátalék feldolgozása érdekében más bírót jelöl ki az ügy elintézésére.

[18] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védői fellebbezés nem alapos.

[19] Nem fogadható el az a védői hivatkozás, hogy az ügyben a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjában írt abszolút hatályon kívül helyezési ok állapítható meg, mert az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság előtti eljárás idején a vádlott már kizárási indítványt terjesztett elő többek között dr. Mihalik Balázs hadbíró alezredessel szemben arra hivatkozva, hogy az eljáró bíró korábban Katonai ügyész volt és kollégája volt az ügy tárgyalási szakában eljáró dr. Fejes Erik őrnagy Katonai ügyésznek, illetve, hogy kollégája volt azoknak az ügyészeknek, akik a nyomozás során eljárak. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás idején is Katonai bíró kollégája volt dr. Kiss Károly hadbíró alezredes, akivel pedig a vádlottnak kifejezetten rossz kapcsolata alakult ki. A Fővárosi Törvényszék másik tanácsa az előterjesztett kizárási indítványt elutasította. Határozatában részletesen kitért arra, hogy a tárgyalást folytató bíró elfogulatlannak mondta magát, nem járult hozzá a kizáráshoz, hogy dr. Kiss Károly hadbíró alezredes nem befolyásolta negatív irányba az eljáró bírót, hiszen ő maga jelentett be elfogultságot, hogy negatív viszonyukra tekintettel ne járjon el a vádlottal szemben. Utalt arra a kizárási indítványt elbíráló tanács, hogy dr. Mihalik Balázs hadbíró alezredessel szemben egyetlen nevesített kizárási ok sem állapítható meg, és hogy a törvényben felsorolt okokon kívül nincs relevanciája annak, hogy az eljáró bíró kinevezését megelőzően milyen beosztásban dolgozott, csak annak, hogy bíróként eljárva milyen módon felel meg a vele szemben támasztott elvárásoknak. Tartalmazta továbbá a határozat, hogy a gyanú közlésekor dr. Mihalik Balázs már a Magyar Honvédség Parancsnokságán dolgozott, tehát nem került kapcsolatba a vádlott ellen indult nyomozással.

[20] Nem fogadható el az a védői érvelés sem, hogy a Katonai bíró elfogultságát támasztja az alá az a körülmény, hogy a 2021. szeptember 21-ei és 2021. október 19-ei tárgyalási napokon irányított kérdésfeltevéssel igyekezett a felvételen elhangzottakat vizsgálni, ezzel mintegy generálva a későbbi ügyészi vádkiterjesztést. A tárgyalási jegyzőkönyvet áttekintve megállapítható, hogy a vádlott a kihallgatása során vallomásaiban kérdés nélkül foglalkozott a felvétellel, hogy nem állapítható meg, hogy a Katonai bíró jellemzően több kérdést tett volna fel ebben a tárgyban a kihallgatott tanúknak, mint az ügyész a vádlott és a védő. Megállapítható azonban, hogy az eljáró bíró a kérdésfeltevést igyekezett korlátozni olyan esetekben, amikor az a vádon túlterjeszkedett. Összességében a Katonai bíró tárgyalásvezetésével, tárgyalási magatartásával kapcsolatban nem állapítható meg olyan körülmény, amelyből az elfogultságára lehetne következtetni, a vádlott és a védő bizonyítási indítványainak túlnyomórészt helyt adott, a tárgyalási jegyzőkönyv kijavítására vonatkozó indítványait elfogadta. A bíróságnak a Be. 163. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően a döntését valósághű tényállásra kell alapoznia. A Be. 164. § (3) bekezdésében foglaltak szerint indítvány hiányában a bíróság bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására nem köteles. Hozzá kell tenni azonban, hogy a 163. § (2) bekezdéséből következően nem is tilalmazott részére, hogy a tényállás tisztázása érdekében olyan bizonyítékot is megvizsgáljon, amely a vádiratban nem került felsorolásra. Maga a felvétel, a felvétel leírata és az ezekkel összefüggő egyéb bizonyítékok nagy számban megtalálhatóak már a nyomozati iratok között. A tényállás tisztázása érdekében szükségszerűen hangzottak el kérdések az eljárás résztvevői részéről a felvétellel kapcsolatban már a vádkiterjesztést megelőzően az eljárás résztvevői részéről.

[21] A védő az eljárási szabálysértések körében hivatkozott a vádkiterjesztés törvényteleniségére. Álláspontja szerint egy olyan új vád, új tényállás került közlésre az

ítélethirdetést napján, amely sem térben, sem időben nem kapcsolódott az alap vádiratban leírtakhoz. A Be. 538. § (1) bekezdés b) pontjában írtak szerint, ha az ügyészség a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben is bűnös, mint amely miatt ellene vádat emelt, a vádat kiterjeszti. A (4) bekezdésben foglaltak szerint az ügyészség a vádat legkésőbb az ügydöntő határozat meghozataláig módosíthatja. Megállapítható, hogy a jelen ügyben a vádkiterjesztés mindkét feltétele megvalósult, egyrészt, hogy az ügyész a vádat az ügydöntő határozat meghozatalát megelőzően módosította, másrészt összefüggés áll fenn a vádban már rögzített, valamint a további bűnösséget megalapozó tények között. Az eredeti vádirati tényállás, valamint a kiterjesztett vád szerinti tényállás is ugyanahhoz a rendőri intézkedéshez kapcsolódik. A vádlott a tárgyaláson tett vallomásaiban kérdés nélkül foglalkozott annak a beszélgetésnek a tartalmával, és rögzítésének körülményeivel, amely a központi eleme lett utóbb a kiterjesztett vádnak, de a vallomás megtétele idején – a vádkiterjesztést megelőzően – még kizárólag az eredeti vádirati tényállásra vonatkozott. A Katonai tanács a Be. 538. § (6) bekezdésében írtaknak megfelelően járt el.

[22] A vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentése érdekében előterjesztett fellebbezéseket a másodfokú bíróság szintén nem találta alaposnak.

[23] A Katonai tanács a tárgyaláson igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során a rendelkezésre álló bizonyítékokat megismerte, azokat értékelte, és indoklási kötelezettségének is eleget tett. A felmentő rendelkezéssel érintett I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán a bíróság mérlegelési jogkörében járt el. Ítélete [92] bekezdésétől a [96] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Rögzítette, hogy a vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, és a vallomását alátámasztotta tanú9 rendőr főhadnagy tanúvallomása, aki nem támasztotta alá vallomásával tanú1 volt rendőr törzsőrmester vádlottra nézve terhelő vallomását. Megállapítható, hogy tanú7 rendőr főtörzsőrmester tett olyan tartalmú vallomást, amely tanú1 terhelő vallomását alátámasztotta. Objektív bizonyíték nem állt rendelkezésre ezen tényállásra vonatkozóan, és tanú2 volt rendőr törzssászlós vallomása, csak az egyéb bizonyítékokkal összefüggésben volt értelmezhető aszerint, hogy az mentő, vagy terhelő tartalmú bizonyítékként értékelhető. Az elsőfokú bíróság tehát az ellentétes tartalmú bizonyítékok értékelése, mérlegelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg a vádlott bűnössége, ezért helyesen a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján, bizonyítottság hiányában mentette fel. Ilyen körülmények mellett a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, bűncselekmény hiányában történő felmentésnek nincs helye, ezért a vádlottnak és védőnek az erre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[24] Az elsőfokú Katonai tanács a II. tényállási pontban írt cselekményt, részben a vádlotti vallomás, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomása, de elsősorban a vádlott és tanú2 volt rendőr törzssászlós telefonbeszélgetéséről készült felvétel, hívásforgalmazási adatok, továbbá okirati bizonyítékok, így a egyéb érdekelt8 és a egyéb érdekelt4 között megkötött együttműködési megállapodás, a szabálysértési eljárás iratai, továbbá egyéb rendelkezésre álló iratok alapján állapította meg. A vádlott maga sem tagadta, hogy a telefonbeszélgetés közötté, és a kórház igazgatójával szemben intézkedést kezdeményező tanú2 között megtörtént. Védekezése szerint azonban maga a felvétel nem tekinthető törvényesen

beszerzett bizonyítéknak, vitatta, hogy a felvételen részéről olyan kijelentések hangoztak volna el, amelyek arra irányultak volna, hogy az intézkedést kezdeményező rendőr valamely jogellenes magatartást tanúsítson. Állítása szerint a rögzített telefonbeszélgetés során csak jogszerű, ORFK utasításokból levezethető, differenciált jogkövetkezményekre vonatkozó instrukciót adott. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a tényfeltáró vizsgálat nem tárt fel olyan körülményt, amelyből az ő felelősségére lehetne következtetni.

[25] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott és tanú2 rendőr törzsszázlós közötti telefonbeszélgetésről szóló felvételt, mint törvénytelen úton beszerzett bizonyítékot nem rekesztette ki a bizonyítási körből, hanem azt törvényesen beszerzettnek és a bizonyítási eljárás során felhasználhatónak minősítette. Az elsőfokú ítélet [68] bekezdésétől a [73] bekezdéséig kellő részletességgel foglalkozott a kérdéssel. A beszélgetés rögzítése nem tartozott a Btk. 307. §-ában írt magatartások körébe. Nem felel meg a valóságnak az a védői hivatkozás, hogy valamely precedens értékű döntés lenne a bíróság részéről a felvétel bizonyítékként történő elfogadása és értékelése. Az ilyen típusú bizonyítékok elfogadásának van bírói gyakorlata, és az eljáró bíróságok az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a Be. 167. § (1) és (4) bekezdésében írt szabad bizonyítás elve alapján felhasználhatóak. A törvényszék vizsgálta, hogy a felvételnek a hatóság részéről történő beszerzése nem ütközött-e a Be. 167. § (5) bekezdésében írt tilalomba. Ilyen kizáró eljárás azonban nem történt. Nem a hatóság szerezte be a felvételt. A fellebbviteli főügyészség pedig helyesen hivatkozott az EBH2000.296. számon közzétett elvi határozatra, mely szerint a büntető eljárásban bizonyítékként felhasználhatóak az érintett tudata nélkül készült felvételek, és polgári perben dönthető el, hogy a felvétel sérti-e valakinek a személyhez fűződő jogait.

[26] A vádlotti védekezés másik része, az, hogy a felvétel nem tartalmaz bűncselekményre utaló kijelentéseket, a másodfokú bíróság részéről a bűnösség körében volt vizsgálható.

[27] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és a védő fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, valamint, hogy a megalapozatlanságra vonatkozó érvelésük nem alapos. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a felmentésre és hatályon kívül helyezésre irányuló indítványok eredményre nem vezethettek.

[28] A Katonai tanács ítélete [61]-[63] bekezdéséig megfelelő magyarázatát adta a bizonyítási indítványok elutasításának.

[29] Az irányadó tényállás alapján a Katonai tanács okszerűen vont le a II. tényállási pont kapcsán következtetést a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a cselekmény jogi minősítését illetően.

[30] A másodfokú bíróság a bűnösség kérdése körében nem fogadta el a vádlott és a védő azon védekezését, hogy a vádlott és tanú2 rendőr zászlós között folytatott telefonbeszélgetésről készült felvételen bűncselekményre utaló kijelentés nem hangzott el. Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a vádlotti magatartás nem az elsőfokú ítéletben írt a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetteként, hanem a Btk. 441. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati visszaélés büntetteként minősül. A beszélgetés során a vádlott arra utasította alárendeltjét, hogy a szabálysértések miatt a jövőben a helység² lakosok közül a becsületeseket, különösen az egészségügyi intézmények dolgozóit, a pedagógusokat és az idős embereket elegendő figyelmeztetésben részesíteni, míg a kifogásolható életmódot folytatókat és a más településeken élőket fel kell jelenteni. Meghatározta, hogy az általa kiemelt személyi kör esetében várják meg a helyszínen a gépjárművek szabálytalankodó vezetőit majd csak azt követően intézkedjenek. Utalt arra, hogy az ilyen módon „differenciált” intézkedéssel lehet elérni, hogy a helyi kórházban soron kívüli ellátást biztosítsanak a sürgősségi betegellátáson kívül eső egészségügyi szolgáltatások terén is a rendőrkapitányság állományába tartozók, esetleg hozzátartozóik részére.

[31] Nem kétséges, hogy tanú2 volt rendőr törzsszászlós jogszerűen intézkedett, a szabálysértés miatt köteles volt eljárni. Nem kétséges az sem, hogy ennek során figyelmeztetés, vagy helyszíni bírság kiszabása mellett ugyanúgy jogosult volt feljelentést is tenni. A rendőri intézkedést szabályozó jogszabályok között nem található az ő feljelentési lehetőségét korlátozó rendelkezés. A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 9. § (4) és (5) bekezdései ugyan a várakozási szabályok megsértése miatti intézkedésről tartalmazznak rendelkezéseket, de a II. tényállási pontban rögzített cselekményhez hasonlóan gépjárművezető távollétében történő intézkedésről szólnak, és a feljelentés intézkedéséről az intézkedő rendőrnek a szélvédőn történő tájékoztatás elhelyezését írják elő. Megállapítható, hogy a jelen ügyben az intézkedő rendőrnek kizárólag az volt felróható, hogy nem húzta alá, hogy helyszíni bírságot, vagy feljelentést alkalmazott. Nincs olyan kötelezettsége az intézkedő rendőrnek, hogy felkutassa, vagy megvárja az engedély nélkül mozgássérült parkolóhelyét használó személyt. Ugyanakkor megállapítható az is, hogy a vádlott által a szabálysértések differenciált megítélése kapcsán hivatkozott ORFK utasítások erre vonatkozóan konkrét rendelkezéseket nem tartalmaznak, a differenciált elbírálás inkább egyfajta elvként érvényesülhet, de nem a vádlott által hivatkozott helyzetekben. Nem állapítható meg az, hogy tanú2 provokatív céllal kérdezett volna vissza a vádlott felé. Az intézkedő rendőr részéről az intézkedés menetében valóban lényeges kérdés lehet az, hogy honnan tudhatná azt, akár a személyi adatok birtokában is, hogy az adott személy a rendőrkapitány által kiemelt személyi körbe tartozik-e. A törvényszék Katonai tanácsa a II. tényállási ponthoz tartozóan helytállóan hivatkozott a pártatlanságot előíró és részrehajlást tilalmazott jogszabályi rendelkezésekre, mert azok nem feleltethetők meg a rögzített beszélgetés során tett vádlotti kijelentéseknek. Egyes lakossági csoportoknak, foglalkozási ágaknak másokkal szembeni preferálása a rendőri intézkedés során nem engedhető meg, különösen úgy nem, ha arra valamely jogtalan előny elérése érdekében kerül sor. Annak ellenére azonban, hogy a vádlotti magatartásban mind a jogtalan hátrány okozásának,

valamint a jogtalan előny szerzésének célzata megjelent a hivatali visszaélés büntette nem valósult meg.

[32] Bár a vádlott hivatásos rendőrként maga is a Btk. 459. § (1) bekezdés 11.k. pontja alapján hivatalos személy, azonban a történeti tényállásban írtak szerint intézkedő hivatalos személy tanú² rendőr zászlós volt, tehát hivatali visszaélés csak rajta keresztül valósulhatott volna meg. Jogellenes tartalmú utasítást nem hajtott végre, így tettesi alapcselekmény hiányában a vádlott a hivatali visszaélést nem valósíthatta meg. Így ennek a bűncselekménynek, sem az általános szabályok szerint felbujtója, sem a parancsra, utasításra végrehajtott cselekményekre vonatkozó szabályok szerint tettese nem lehetett.

[33] A Btk. 441. § (1) bekezdésében írt szolgálati visszaélés büntettét az követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, illetve jogtalan előnyt szerezzen, szolgálati hatalmával vagy helyzetével visszaél.

[34] A vádlott, mint a egyéb érdekelt¹ vezetője a járőr szolgálatot ellátó tanú² rendőr törzsszászlós³ szolgálati előjárója volt, részére parancsot, utasítást adhatott, felette szolgálati hatalma volt. A vádlott ezt az előjárói minőségét, szolgálati hatalmát juttatta érvényre, amikor tanú²sal beszélt. Nem közhatalom gyakorlójaként járt el, magatartása a Katonai életviszonyok között értékelendő, magatartásának hatóköre a Katonai életviszonyok határát nem lépte túl. Bár maga a rendőrkapitány akaratának érvényesítése nem alakias módon történt, azonban nem kétséges, hogy beszélgetésükben meghatározó eleme volt az előjárói-alárendelti viszony. A jogtalan előnyszerzés, illetve a hátrány-okozás érintettjei azonban nem csupán a szolgálati alárendeltek lehetnek, hanem a szolgálat érdekei is sérelmet szenvedhetnek. Ilyen szolgálati érdek, hogy a szolgálat ellátása során betartására kerüljenek az elsőfokú ítélet [29] bekezdésében felsorolt követelmények. A vádlotti cselekmény társadalomra veszélyessége éppen abban áll, hogy az intézkedni köteles alárendeltet eltéríti a rájuk nézve irányadó elvi jellegű szabályok betartásától. A vádlott a felsorolt rendelkezések megsértésével járó, arra irányuló utasítása kiadásával a maga részéről a bűncselekményt megvalósította, a törvényi tényállásból következően a befejezettséghez a törvény eredményt nem kíván. A vádlotti magatartás jóval túlmegegy azon a jogszerű előnyön, amelyet a egyéb érdekelt⁸ és a egyéb érdekelt⁴ közötti együttműködési megállapodás rögzít. A magyar egészségügy helyzetét tekintve emberileg talán érthető magatartás, az állomány tagjai és hozzátartozóik részére történő előny szerzése, azonban az már ilyen módon nem jogszerű. A vádlotti cselekmény társadalomra veszélyessége nem vitatható. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 441. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati visszaélés büntettének minősítette.

[35] A Katonai tanács ítélete [79]-[83] bekezdéséig sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A megváltozott jogi minősítésre figyelemmel a bíróság mellőzte a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a vádlott a beosztásából fakadó előjárói mivoltának kihasználásával törekedett alárendeltjét jogellenes cselekmények elkövetésére rábírni, hiszen ez a körülmény már kétszeresen kerülne értékelésre.

[36] A vádlott magas színvonalú szolgálat teljesítésére, személyi körülményeire, és a bekövetkezett jelentősebb időmúlásra figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor vele szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetést szabott ki. A napi tételek száma arányos a cselekmény társadalomra veszélyességével, míg a napi tétel összege megfelelően tükrözi a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. Helyesen járt el a törvényszék akkor is, amikor a vádlottal szemben rendfokozatban visszavetés Katonai mellékbüntetést is alkalmazott, hiszen magatartása egyértelműen a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt. Azonban a további időmúlásra is figyelemmel a másodfokú bíróság a kiszabott rendfokozatban visszavetés Katonai mellékbüntetés tartamát 1 évre enyhítette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezek a büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[37] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[38] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. február 21.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.27/2021/73. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.55/2023/7. számú ítélete folytán 2024. február 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. február 21.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..